

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון שית

ערב שבת קודש פ' בשלח, י"א שבט ה'תשס"ח

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' אליעזר בן חי' דרייזל שיחי

טורין

ליום הולדתו, ביום, טו"ב שבט

לשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי שי' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

ב"ה

3 דבר מלכות

חיכף יקום בעל ההילולא ויתפוס אותו בצוואר חולצתו... / משיחת ש"פ בשלח החשמי"א

8 זמן הגאולה

שמות דקדושה, בלי שום חשבונות דשכל / פרשת השבוע באור הגאולה

10 המעשה הוא הטיקר

לצעוק "עד מתי" בשמחה גדולה / הוראה למעשה בפועל

12 ילחום מלחמת ה' - וינצח

אני ילחם בכל הכוחות שתתפרק הממשלה! / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתי"ק - פרסום ראשון

חיות כללי מנשמה כללית / צילום נדיר מהגהת הרבי לשיחת ש"פ בשלח החשמי"א

מוקדש לזכות התמימים השלוחים

לישיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורידייל, פלורידה

ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770" ורב הקהילה הרה"ח **מרדכי ומשפ' שי' ענתי**

לעילוי נשמת החייל בצבאות השם

דותן ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - **אברהם וסילבי שחיו ואנונו**

נפטר ביום כ"ט ניסן התשס"ז

ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך / 

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: chinuch@015.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

Handwritten text in Hebrew with extensive corrections and annotations. The text appears to be a draft or a commentary on a religious or historical document. It includes phrases like "דבר מלכות", "זמן הגאולה", and "משיחת ש"פ בשלח החשמי"א". There are many underlines, deletions, and insertions throughout the text.

המדר מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב ע"ה** - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שחיו

חיות כללי מנשמה כללית

בבואנו מיום ההילולא יו"ד שבט, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ בשלח, י"ג שבט ה'תשי"א (נדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 516. "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 155)

להלן פענוח הצילום כפי שנדפס בלקו"ש שם (הכתי"ק בא בהדגשה):

דער ענין פון בעל שם טוב איז דאך ידוע* אז אין זמן לידת הבעש"ט, זיינען דעמאָלט געווען אידן אין א מצב פון התעלפות, און מיט נשמת הבעש"ט שנקרא ישראל, האָט מען זיי אָפּגעמינטערט. על דרך ווי אַז איינער חלש'ט זאָגט מען אים זיין נאָמען באַזנו און דערמיט מינטערט מען אים אָפּ.

מיט אייניגע יאָר צוריק איז געווען איינע א פרוי שטאַרק קראַנק. זי איז געווען אין אַ באַוואוסטלאָזן צושטאַנד אַ ליינגערע צייט. אַז מען איז געקומען צום רבי'ן, האָט דער רבי געזאָגט, מען זאָל לוחש זיין באַזנה, זיין (דעם רבי'נס) נאָמען. מען האָט עס געטאָן, און זי איז געקומען צו זיך. ובמשך הזמן האָט זי זיך פּאַפּראַוועט.

לכאורה, וואָס פאַר אַ שייכות האָט דעם רבי'נס נאָמען צו יענער פרוי, אַז דורך דעם וואָס מ'וועט לוחש זיין באַזנה דעם רבי'נס נאָמען, וועט עס איר העלפען? נאָר דער ענין אין דעם איז, אַז כּשם ווי אַז מ'רופט איינעם ביים נאָמען בעת ההתעלפות, מינטערט מען אים אָפּ, וואָס דער טעם אין דעם איז, ווייל התעלפות איז, אַז עס איז אַוועק דער חיות פרטי, אָבער דער חיות כללי איז פאַראַן, און וויבאַלד אַז שם דערלאַנגט אין חיות כללי - דערפאַר איז דורך דעם וואָס מ'רופט איהם ביים נאָמען, רופט דאָס אַרויס דעם חיות כללי, ער זאָל קומען בגלוי. אַזוי איז אויך, אויב עס פעלט אַפילו אין זיין חיות כללי אויך, איז דורך דעם וואָס מען איז לוחש באַזנו דעם רבי'נס נאָמען, וואָס דער רבי איז די נשמה כללית, פון וועלכער זיין (דעם חולה'ס) נשמה מיט איר חיות כללי איז נאָר אַ פרט, ווערט דורך דעם נמשך חיות אויך צו זיין חיות כללי.

און דאָס איז אויך דער ענין, וואָס ירידת נשמת הבעש"ט למטה בעוה"ז האָט אָפּגעמינטערט די אידן פון התעלפות - ווייל דער בעש"ט איז געווען די נשמה כללית פון אידן. דער בעש"ט האָט דאָך אָבער געדאַרפט אָפּמינטערן אַלע אידן, גם הפחות שבפחותים והקל בקלים פון זיי - במילא האָט ער געדאַרפט צוקומען און דורכגיין גם מדריגות היותר תחתונות, עד למטה מטה ביותר, און אויך דאָס אָפּמינטערן און פאַרבינדן מיט דעם אויבערשטן, מיט עצמות ומהות אין סוף ב"ה - דערפאַר האָט ער געדאַרפט, און במילא האָט ער דאָס געוואָלט, דורכגיין עפר אתה ואל עפר תשוב.

און וויבאַלד אַז דאָס איז דעם בעש"ט'ס ענין, איז מובן אַז דוקא דאָס איז זיין שלימות.

(* נמצא בכת"י דא"ח ישן (אינו ברור למי הוא) (נדפס בסה"מ תרס"ג ע' רנא).

תיכף יקום בעל ההילולא ויתפוס אותו בצוואר חולצתו...

יכול מישהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים - ביום חמישי יו"ד שבט ביום שישי והיום בשבת וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת... ● אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת "מדור דור" וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו - אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק" עד למחיית עמלק! ● כאשר יתבונן לעצמו כיצד תיכף יקום בעל ההילולא יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" - הרי מוכן ההוספה שזה יביא בעבודתו ● משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"א - בלתי מוגה*

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. פרשתנו מסתיימת במילים "מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

(* חלקים מהשיחה נדפסו אח"כ בליקוט לש"פ בשלח תשמ"ג ונדפסו (בשילוב קטעים משיחת ש"פ יתרו תשמ"א) בלקו"ש חכ"א ס"ע 96 ואילך.

(1) יז, טז. וראה המבואר לפני"ז בהשיחה (שיחור"ק תשמ"א ח"ב ע' 9-208) שסיום הפרשה כולל את כל הענינים שבכל הפרשה מכיון ש"הכל הולך אחר החיתום", ולכן ישנו יתרון מיוחד בסיום הפרשה, ובוה גופא בסיום דסיום.

על תיבות אלו ישנם כמה פירושים:

רש"י מפרש² ש"ידו של הקב"ה הורמה ליטבע בכסאו להיות לו מלחמה ואיבה בעמלק עולמית", כלומר, שהתיבות "מדור דור" מורות על נצחיות, ונצחיות פירושו למעלה מהזמן, לא בגדר דזמן.

(2) על התיבות לפני"ז בהפסוק "כי יד על כס י-ה". וראה בארוכה בלקו"ש ח"ו ע' 95 ואילך. חכ"א ע' 227.

ישנו גם פירוש נפלא דתרגום יונתן בן עוזיאל³, ש"מדור דור" הוא (אמנם ענין שבזמן, אבל לא כפשוטו – שני דורות, אלא) "תלתא דרייא": הדור דעולם הזה, הדור דמשיח והדור "דעלמא דאתי", ובכל הדורות הללו ישנו הענין ד"צא הלחם בעמלק"⁴.

ב. [.] והענין הוא:

למרות שהמלחמה בעמלק היתה כבר בזמן משה רבינו, אעפ"כ צריכים תמיד לנהל מלחמה בעמלק, "צא הלחם בעמלק".

דלכאורה, יכול יהודי לחשוב: הוא יישב בביתו ויאמר פרק תהילים, יעסוק בתורה ותפלה, וזה יעזור לנצחון המלחמה – כשם שתפלותיו של דוד המלך עזרו לשר צבאו יואב בן צרוי' לנצח את המלחמה⁵ – ומדוע דוקא הוא צריך לצאת למלחמה?

ומוסיף ומביא רא'י ממה שאירע במלחמת עמלק גופא:

משה עלה לראש הגבעה והתפלל⁶, "ואהרן וחרור תמכו בידיו"⁷, באופן שכל אומות העולם יכלו לראות זאת – "והי' כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניח ידו וגבר עמלק"⁸.

ג. על-כך אומרים לו: משה עלה לגבעה להתפלל רק לאחרי שאמר ליהושע "בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק", כלומר, למרות שענינו של יהושע הוא "לא ימיש מתוך האוהל"⁹, אעפ"כ ישנם פעמים שצריכים לצאת להלחם בעמלק, שאז אומר לו בעל האוהל "צא הלחם בעמלק", וכפרש"י "צא מן

(3) ס"פ בשלח.

(4) שם, ט.

(5) ראה סנהדרין מט, א.

(6) פרשתנו שם, י.

(7) שם, יב.

(8) שם, יא.

(9) תשא לג, יא. וראה לקו"ש חכ"א ע' 99, דדוקא "היראי חטא" (ראה פרש"י פרשתנו שם, ט) יש להם הנח ללחום את מלחמת עמלק.

הענין והלחם בו".

ולכאורה, מדוע משה הוצרך לומר לו "צא" – לצאת מהענין כיון שעמלק נמצא מחוץ לענין – הרי יהושע ידע לבדו היכן נמצא עמלק?

אלא משה הי' צריך להדגיש, שישנם מקרים אשר בהם יש צורך ב"צא" – "צא מן הענין והלחם בו".

אך עדיין ביכולתו לטעון שרצונו לעשות כפי שמשה עשה – לשבת ולהתפלל...

לזה ישנו הדין בשו"ע "יורה דעה"¹⁰, שהמשווה עצמו למשה רבינו מגיע לו קנס,

[נשאלת השאלה: אם מדובר בשוטה האוחז משטות כזו וכולם מודעים לכך – למי זה מפריע שהוא יחזיק מעצמו כמשה רבינו (ומדוע לקונסו)?

אלא מזה מובן, שסברה כזו מושללת שתהי' אפילו בתור הוה-אמינא, ומאחר שמדובר כאן באדם שאינו מצייט בפשטות ל"יורה דעה" ואין לזה השפעה עליו (כי אילו הי' מצייט לא הי' משווה עצמו למשה רבינו) – לכן קונסים אותו בקנס גשמי של כסף, שזהו ענין שגם הנפש הבהמית שלו תרגיש.

אף שבכלל על כסף אומרים ש"התורה חסה על ממונו של ישראל"¹¹, ובפרט כפי שהבעש"ט מסביר¹² הטעם לזה, כיון שבכסף ישנם ניצוצות קדושה – אעפ"כ אומרים כאן שבאם הוא רוצה להשוות עצמו למשה, עליו לשלם קנס של ממונו.

והלואי שיהי' כיהושע, שאולי הוא נחות גם ממנו...]

אלא עליו לעשות כפי שיהושע עשה –

(10) סרמ"ב ס"ז. וראה 'התועודיות' תשמ"ה ח"ג ע' 1663.

(11) ר"ה כז, א וש"נ.

(12) ראה כתר שם טוב (קה"ת) כח, סע"ב ואילך (סר"ח). אור תורה לה"מ (קה"ת) קא, ד (סת"ד). וראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825.

למסור חלקים מארץ ישראל. והא רא'י שהרי הם עצמם אומרים שמה שעושים זה הוא בגלל שנתרשמו מהגויים ושיש לחץ וכו', אז אח"כ כשיבוא עוד לחץ שוב יתרשמו מאומות העולם ואין לדבר סוף, וכפי שראו זאת בפועל בעבר שכשנכניעים ללחץ הרי זה מביא עוד לחץ.

(השר משה קצב אמר שבשנה שעברה היתה אגרת מהנשיא גורג' בוש שמתנגד למדינה פלסטינאית, והשנה הוא כתב רק שאינו בעד מדינה פלסטינאית, אז רואים שיש כאן שינוי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ורואים לאיזה כיוון הולך השינוי).

לא יתכן שיהודי המאמין בה' ובתורתו יהיה חס ושלום שותף לענינים כאלו ויתן חתימה לענין כזה. ולפי זה עדיף שהממשלה תתבטל ולא תהי' ממשלה יהודית, שהרי לא מדברים אודות תוכניות אלו אלא אך ורק בגלל לחץ אומות העולם (כפי שהם בעצמם אומרים). אז באם כך הוא המצב הרי לפי זה עדיף שיקימו – רחמנא ליצלן – ממשלה של אומות העולם בארץ ישראל והם יחליטו לכתחילה מה לעשות עם ארץ ישראל, ולכל הפחות אז לא יהיו יהודים שיחתמו על ענינים כאלו!

אתה בוודאי מכיר את מר מנחם בגין שבהתחלה לא הסכים לעניני קעמפ-דיוויד והי' בתוקף נגד זה, אבל בסוף התחיל לעשות ויתורים, וכפי הנשמע עד היום מתחרט ע"ז שויתר על חלק מארץ ישראל.

במילא אם אנשים שלא מאמינים בהקב"ה היו עושים את זה הי' אפשר להבין, אבל אנשים שמאמינים בקב"ה, שמהם תבוא חתימה אודות מסירת חלקים מארץ ישראל – הרי זה חילול ה'.

שמיר מאמין בקב"ה ובקדושת ארץ ישראל, ולכן הרי זה דבר בלתי מובן כלל שדוקא הוא יסכים לדבר כעת אודות תוכנית שפירושן מסירת חלקים של ארץ ישראל.

בטחון ארץ ישראל הוא מה' אחד, ואם יתנהגו בהתאם בכל התוקף הדרוש כפי שצריך אז אין מה לדאוג בנוגע לביטחון ארץ ישראל!

בינתיים מדברים רק אודות ענין של חמש שנים מכיון שמפחדים להגיד ברור שרוצים למסור חלקים מארץ ישראל, אבל י"ל שכוונתם ברורה שסוף כל סוף ימסרו חלקים מארץ ישראל. ע"פ השערת י – שמיר בעצמו יודע את זה ויותר טוב ממני.

לשמיר יש הרבה זכויות בנוגע לארץ ישראל מתחיל עוד מהזמן של הארגון וכו', שאז כשהי' (על פי תורתו) שליטה לאומות העולם על ארץ ישראל לחם שמיר נגד זה, ועכשיו הוא זה שמדבר אודות מסירת חלקים מארץ ישראל.

ובנוגע לפועל לדעתי – צריכים לראות ששמיר יבטל מיד את ההחלטה והדיבורים אודות אוטונומי'.

אני כל הזמן לחמתי שתהי' ממשלה של שמיר, וכשם שעשיתי הכל מה שהי' ביכולתי שתקום דוקא ממשלה שראש ההמשלה הי' שמיר, הרי באם ימשיכו בכיוון זה אודות דיבורים כאלו אז אני מנחם מענדל הי' הראשון שילחם בכל התוקף ובכל הכחות שלי נגד שמיר שתתפרק הממשלה!

(קטע מדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור מר משה קצב (אז - שר התחבורה) בחולות 'שליחות-מצוה' לצדקה - יו"ד שבט ה'תשנ"ב)

אני ילחם בכל הכוחות שתתפרק הממשלה!

כשהוצג שר התחבורה משה קצב, לחץ כ"ק אדמו"ר שליט"א את ידו (והמשיך להחזיק את ידו כל משך זמן הדיבור) ובירכו: שיזכה בתור תפקידו לקבץ עם ישראל, תורת ישראל והקב"ה, שג' אלו לא ינתק.

והמשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א: שמעתי לאחרונה שמועה מוזרה ומבהילה בנוגע לדיבורים והחלטה של הממשלה בארץ ישראל, אודות מסירת חלקים מארץ ישראל. לפועל מדברים כעת אודות תכנית לתקופה של חמש שנים שקוראים לזה אוטונומי, אבל לא משנה באיזה אופן מדברים על זה ומסבירים את זה שהרי בפועל דיבורים אלו וענינים אלו הם בגדו האיסור המפורש ד"לא תחנם" שאסור למסור שום חלק מארץ ישראל לאומות העולם! ודיבורים אלו יביאו סוכ"ס למסירת חלקים מארץ ישראל בפועל. וממילא נמצא שזה שמדברים אודות זה – ה"ז כפירה בה' ובתורתו ובארץ ישראל ובקדושת ארץ ישראל.

דיבורים אלו אודות תוכנית האוטונומיה הינם צעד ראשון למסירת חלקים מארץ ישראל ולא רק חלקים קטנים אלא חלקים גדולים כמו יהודה, שומרון, עזה, חברון וירושלים וכו', והרי זה ענין של פיקוח נפשות ממש! וכאמור שלא משנה מה שהיהודים חושבים ואומרים ומסבירים את זה אלא איך שאומות העולם מפרשים זאת, והם מפרשים זאת שמדובר אודות תוכנית שסופה מסירת חלקים מארץ ישראל בפועל והקמת מדינה פלסטינאית.

אתה הרי מבין ערבית, אז תשאל את הערבים הגרים שם ותראה שהם יגידו לך שמה שהם מתכוונים אודות מה שמדברים על אוטונומיה לתקופה של חמש שנים פירושו בפועל שמוסרים להם חלקים מארץ ישראל כדי להקים מדינה פלסטינאית. וממילא אין זה נוגע כלל איך היהודים יפרשו את זה, כי העיקר איך שהגויים מסתכלים על זה.

רק עצם הדיבור בנוגע לתוכנית האוטונומיה הוא חילול ה' וחילול הקודש. זה שיש בארץ ישראל יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות הרי זה בנוגע להם בפרטיות, אבל כאן המדובר שממשלת ישראל תכריז מלחמה גלו' נגד ה' ותורתו.

ובנוגע למה שמסבירים שאין המדובר אלא אודות מינהל עצמי שינהלו לבד את החינוך שלהם והחקלאות משלהם וכו' אבל לא עניני חוץ וביטחון ושזהו רק לניסיון, הרי זה ענין של דיפלומטי' ובה לא אתווכח היות שכנראה אתה מבין יותר טוב ממני בזה, אבל כאן אין המדובר אודות דיפלומטי' אלא אודות דיבורים רחמנא ליצלן אודות מסירת חלקים מארץ ישראל, ועצם השקו"ט אודות ענינים אלו זה חילול ה', נגד ה' ותורתו וכו', ובמילא אין שום חילוק איזה מטעמים ומעדנים (דיפלומטי') יעשו מזה היהודים.

ובנוגע לזה שאומרים שהיות שיש כעת עלי' מרוסי' וכמו"כ זקוקים לערבויות מהממשל דארה"ב וכו' ולכן מתחשבים במה שתאמר ממשלת ארה"ב, הרי בפועל זהו הצעד הראשון

"צא הלחם בעמלק", "צא מן הענן והלחם בו": עליו לצאת ולפעול עם יהודים, גם עם יהודי כזה שאינו בערך ליהודים אחרים!

שהרי זהו הענין ד"צא מן הענן" – הענין הוא דבר המפסיק, ו"צא מן הענן" הכוונה לצאת ולהתעסק עם ענינים שיש דבר המפסיק ביניהם, ואצל יהודים הפירוש הוא: להתעסק גם עם יהודים שאינם בערך ליהודים אחרים¹³.

בדרך כלל, אף שישנם חילוקים בין יהודים – מ"דאשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימך"¹⁴ – הם בערך זה לזה ("בתוך הענן"); אולם כאן ישנה מציאות של יהודי אשר "ענן" מפסיק בינו לאחרים¹⁵, ולכן זקוקים ל"צא מן הענן" ולפעול גם איתו.

ד. זוהי ההוספה "מלחמה לה' בעמלק מדור דור":

אע"פ שמלחמת עמלק כבר היתה והתנהלה ע"י יהושע שבודאי עשה זאת כנדרש, וגם ע"י משה רבינו – אעפ"כ ישנה המלחמה בעמלק "מדור דור", צריכה להיות תמיד מלחמה עם עמלק.

והקב"ה אמר למשה "כתב זאת זכרון בספר"¹⁶, כלומר, שזה יהי' נצחי ושיזכרו זאת – דלכאורה, הרי כל רמ"ח מצות עשה ושס"ה מצות לא-תעשה כתובים בספר ואת כולם יש לזכור?

13) וראה לקו"ש חכ"א שם (ע' 98), שישנם יהודים אשר הם "בתוך הענן", היינו שומרי תורה ומצוות ובכלל – קשורים עם הקב"ה, כאו"א לפי מעמדו ומצבו, וה"ענן" – תורה ומצוות – מגין עליהם מכל הרוחות הזרות, ובפרט מעמלק. אולם ישנם יהודים שמסיבות שונות עדיין אינם "בתוך הענן" לע"ע, ולכן (ראה פרש"י תצא כה, יח ד"ה כל) עמלק (בגמ' ספק) יכול לגשת ולזרוק בהם ספיקות באמונה וקרירות בעיני קדושה.

14) ר"פ נציבים.

15) ראה לעיל סוף הערה 13 מפרש"י תצא.

16) פרשתנו שם, יד.

– אלא שבמלחמת עמלק ישנה הדגשה מיוחדת שהיא צריכה להיות נצחית, ושנדרש בה זכרון מיוחד.

זאת-אומרת: אע"פ שיש לזכור את כל המצוות, אך הפשט בזה הוא שכאשר מגיע זמן עשיית המצוה אז צריכים לזכרה, משא"כ הענין דזכירת עמלק צריך להיות תמיד.

וכפי שאדמו"ר הזקן כתב בשו"ע¹⁷ שקודם ק"ש טוב לזכור את הזכירות, שזהו במחשבה, ונוסף לזה ישנו ענין לומר (בכל יום) את ששת הזכירות בדיבור¹⁸, וביניהם ישנו הענין דזכירת עמלק.

אמנם לא מספיק רק לזכור את עמלק, אלא צריכים גם – מחיית עמלק. ואע"פ שבפסוק שם כתיב "כתוב זאת זכרון בספר כי מחה אמחה גו" (היינו הקב"ה) – אעפ"כ צריך להיות תמיד ה"מחה תמחה את זכר עמלק"¹⁹, עבודת האדם במחיית עמלק.

ה. ההוראה בפשטות מהאמור לעיל:

יכול משהו לבוא ולטעון שהוא עסק בפעולותיו של בעל ההילולא כבר שלשה ימים רצופים – ביום חמישי יו"ד שבט, ביום שישי והיום בשבת, וכעת ברצונו לעסוק בעבודה אחרת...

אומרים לו: מלחמת עמלק צריכה להיות בכל עת, "מדור דור", וכל זמן שישנה עוד מציאות של יהודי אשר עמלק יכול להטפל אליו ("צוטשעפען") – אסור לשבת ברגיעה ומוכרח להיות ה"צא הלחם בעמלק", עד למחיית עמלק!

1. ובזה נתוספה ההוראה מהפירוש נפלא של תרגום יונתן בן עוזיאל ש"מדור מדור" הפירוש ל"לתלתא דרייא": דרא דעולם הזה,

17) או"ח ס"ס ס"ד.

18) ראה סידור אחר עלינו כו'. וראה בנסמן בשער הכלול ספ"א.

19) תצא כה, יט. כפי שאומרים בשש זכירות.

"דרא דמשיחא" ו"דרא דעוה"ב".
והוראה נוספת – ע"י התבוננות איך יהי
ב"דרא דמשיחא" וב"דרא דעוה"ב", יתוסף
בעיסוקו בפעולות:

כאשר יתבונן לעצמו כיצד יהי "הקיצו
ורננו שוכני עפר"²⁴ ובתוכם כ"ק מו"ח
אדמו"ר, והוא (כ"ק מו"ח אדמו"ר) יצטרך
להעמיד בפני משיח או בפני הקב"ה את
ה"ראו גידולים שגידלתי"²⁵, הוא יקח תלמיד
שלו או אחד שיש לו שייכות אליו דרך
הפעולות – ויצביע על הפעולות שפעל במשך
השבעים שנה, ויאמר "ראו גידולים
שגידלתי" –

אזי גם אם בדרך כלל הוא מצדיק את
עצמו בכל ההצדקות – כאשר יתבונן לעצמו
איך שתיכף כ"ק מו"ח אדמו"ר יקח אותו
ויצביע על פעולותיו – הרי מובן התוספת
שתבוא בעבודתו.

ואע"פ שהזוהר אומר²⁶ שתחיית המתים
תהי' רק ארבעים שנה אחר ביאת המשיח –
הרי גם לפי זה יכול הרי להיות "אחישה"²⁷,
וע"ד מה שאומרים "אחכה לו בכל יום
שיבוא"²⁸.

ונוסף לזה, הגמ' שואלת²⁹: כאשר משיח
יבוא והכהנים יצטרכו להקריב קרבנות –
כיצד ידעו את כל הפרטים? עונה הגמ',
ש"משה ואהרן עממה" והם יראו להם, זאת
למרות דברי הזהר שבין ביאת משיח לתחיית
המתים יהיו ארבעים שנה – ואחד

(24) ישע"י כו, יט.

(25) ע"פ כתובות מה, רע"א.

(26) זוהר ח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(27) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א. וראה בנסמן
בהערה 30.

(28) א' מה"י עיקרים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 394
ואילך.

(29) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד,
סע"ב.

דרא דמשיחא ודרא דעולם הבא – ובהקדים
ביאור החילוק בין שני הענינים, דרא דמשיחא
ודרא דעוה"ב:

דובר פעם²⁰ שלאחרי ביאת משיח יהיו
שתי תקופות, כמוכרח גם מהסתירה שמצינו
ברמב"ם:

הרמב"ם כותב²¹ "שבימות המשיח . .
עולם כמנהגו נוהג" וש"אין בין עוה"ז לימות
המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"²², ביחד
עם זה מביא הרמב"ם כמה ניסים שיהיו כאשר
משיח יבוא²³, ולזה ניתוספה הקושיא החזקה
(ש"טורעמדיקע קשיא"): הרי ישנו הענין
דתחיית המתים שהוא אחד מה"ג עיקרים"²³
– ואיך מתאים לומר ש"אין בין עוה"ז לימות
המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד"?

ולכן מוכרחים לומר שיהיו שתי תקופות
אחרי ביאת משיח: תקופה ראשונה שבה "אין
בין עוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות
בלבד", ותקופה שני' שבה יהיו הנסים ותחיית
המתים וכו'.

וזהו החילוק בין שני הענינים שאומר
התרגום יונתן – "דרא דמשיחא" ו"דרא
דעוה"ב", ושני תקופות אלו נכללים בתיבות
"מדור דור", כלומר, שהמלחמה עם עמלק
תהי' תמיד, גם "בדרא דמשיחא", ואפילו
ב"דרא דעוה"ב".

ז. וההוראה:

המלחמה עם עמלק ברוחניות – העבודה
שבעל ההילולא תובע לצאת ולפעול גם עם
יהודים שהם מחוץ לענן כנ"ל – צריכה להיות
באופן שיש לה שייכות גם ל"דרא דמשיחא"
וגם ל"דרא דעוה"ב", היינו, שעבודתו
בפעולות אלו צריכה להיות באופן שעי"ז יגיע

(20) ראה לקו"ש חכ"ז ע' 197 ואילך. ועוד.

(21) הל' מלכים פ"ב ה"א.

(22) הל' תשובה ס"ט.

(23) ראה בהנסמן בלקו"ש שם.

שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!

ג. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו – הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים
לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת ה' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין
עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם – וא"כ, מה אתה משוה את
עצמך לסבך?!

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכינתא בגלותא, כל המלאכים
וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו⁷ – **אתה בעצמך נמצא**
בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

ד. לאחרי הבדלה יכתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות
הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן – העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!!

ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך רוצה
לקחת איתך את הקושיות – לבריאות ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות
ותשבי יתרץ קושיות ואבעיות⁸, אבל שהקושיות לא יבלבלו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות!

טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר
מתרגזים, זה מפריע לאכילה ושת' ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)!
ה. ויה"ר שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹,
גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפתח ("שטעקע און שטייגן") דוקא בגלות,
והרי כבר ישנו ה"ויהי בשלח פרעה"¹⁰ – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על
כרחם של ישראל יגרשם" מארצו¹¹, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים
רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור¹², וכך גם
בצדיקים – "לאתבא צדיקא בתיובתא"¹³,

ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(7) סנהדרין ט, ב, י, א.
(8) תויר"ט סוף מס' עדיות. שלה"ה תט, א. וראה זח"ג
כת, א. ועוד.
(9) בא י, ט.
(10) ראה לקו"ש ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.
(11) פרש"י ס"פ שמות. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו.
(12) קידושין מט, ב. שור"ע אה"ע סל"ח סל"א. וראה
לקו"ש ח"כ ע' 425 הערה 56.
(13) ראה לקו"ש ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.

המדור מוקדש לזכות מתפללי בית הכנסת "מרכז תורה וחסד", לוס אנג'לס

ולזכות רב בית הכנסת הרב ירון בוגנים וזוג' וב"ב שיחיו והרב משה בוגנים ומשפ' שיחיו – עיה"ק צפת
שיזכו לקבל פני כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו בפועל ממש תיכף ומיד ממ"ש

תסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בניי מהגלות!!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. [.] הגם שלא ברצוננו הלכנו גלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא!) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו גלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל לגלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"², יחד עם שולחנו, כסאו וכל ענייניו³, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע² שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק⁴ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ב. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה⁵ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה?!

ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ("גייט ארום") ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

וכפסק-דין הרמב"ם⁶ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ("גייט ארום") ותצעקו בשמחה גדולה**

(* חלקה הראשון של השיחה פורסם בגליון תקנד ע' 3 ואילך. 124; 297 – בהערה.

(1 שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

(2 אוה"ת בראשית כרך ו תתרכז, ב. המשך מים רבים תרל"ו פקי"ג. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך. כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. ושי"נ. ועוד.

(3 ראה לקו"ש ח"ח ע' 348 בהערה. ח"כ ע' 426. חכ"ה ע' 124; 297 – בהערה.

(4 ישע"י ו, ב.

(5 ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תוד"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

(6 הל' לולב בסופן.

מהביאורים והתירוצים³⁰ שישנם בזה: שיחידה סגולה יקומו קודם לכן.

ואף שאומרים זאת על יחידי סגולה – הרי כאן מדובר על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "אתפשטותא דמשה (ש) בכל דרא ודרא"³¹, והוא הרי יהי מהראשונים שיקומו ("וועט ער דאך זיין פון די ערשטע צו אויפשטיין")!

אם-כן, כאשר יתבונן לעצמו כיצד יראה הדבר, כשתיכף יקום בעל ההילולא, יתפוס את היהודי בצוואר חולצתו, יצביע על עבודתו במשך השבעים שנה שנמצאת נשמתו בעוה"ז ויאמר ע"ז "ראו גידולים שגידלתי" – הרי מובן ההוספה שזה יביא בעבודתו.

וכנ"ל³² שגם ע"י עבודתו יבואו להזמן ד"הקיצו ורגנו שוכני עפר".

ויה"ר שגם חשבון זה יעשה באופן של שירה בשמחה וטוב לבב, וע"י ה"געת" יהי

(30 ראה לקו"ש ח"ב ע' 517-8; "שיחות קודש" תשי"א (הוצאת תשנ"ט) ע' 156 – ובהנסמן שם.

(31 זח"ג רעג, א.

(32 ראה ריש סעיף זה.

"ומצאת"³³ (שלא לפי ערך היגיעה).

ח. ויה"ר שמהענין דמחיית עמלק ששיך הרי לפורים, שאז ה' המן שהוא מזרעו של עמלק – יהי ה"מסמך גאולה לגאולה"³³, וכפי שהענין הוא בתורה, כן ירד לפועל, שמהגאולה במעמד ומצב ד"אכתי עבדי דאחשורוש אנן"³⁴ – נבוא לגאולה האמיתית והשלימה,

ושתה' באופן ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף"³⁵, ובאופן של שירה, שבשירת הים ה' "הם הכירוהו תחלה"³⁶, ואפילו עובר שבמעי אמו³⁷ הראה ואמר "זה א-לי ואנוהו"³⁸,

ושיקויים היעוד²⁴ "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, וילכו לקבל פני משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש. ■

(33 מגילה ו, ב.

(34 שם יד, א.

(35 וילך לא, יב.

(36 סוטה יא, ב. שמו"ר פ"א, יב.

(37 סוטה ל, סע"ב ואילך.

(38 פרשתנו טו, ב. וברשי" שם.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת ר' יוסף ארי לייב ב"ר משה באר ע"ה וזוג' מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה

ולעילוי נשמת אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה

ולעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' – תבלחטי"א – מרת ח' רחל בת שפרינצא שנאל

ולזכות אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה – לזרעא ח' וקיימא

ולזכות רחל יפה בת מינדל ושושנה חסי'ה בת מינדל – לזיווג הגון

ולזכות דוד יעקב בן מינדל – לרפואה שלימה בגשמיות וברוחניות ולזיווג הגון

ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה ש" – לברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות

ולזכות צבי בן ח' רחל – לרפואה שלימה וקרובה

ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די

שטות דקדושה, בלי שום חשבונות דשכל

[. .] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז"ל² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהיו הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה מדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמוזה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ ההפרש בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דבבואה אית להו⁷, הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגאי, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד. (קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה גו' - ש"פ בשלח, י"א שבת, ה'תשכ"א - בלתי מוגה)

(1) שיחת שמח"ת תרס"א (נדפסה בספר השיחות תש"ב ע' 141 ואילך).
 (2) שבת נו, א.
 (3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.
 (4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בסה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.
 (5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 ואילך).
 (6) אג"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.
 (7) ראה לקו"ת תצא לו, ג. לז, ג.
 (8) המשך באתי לגני ה'שי"ת פ"ה (סה"מ ה'שי"ת ע' 117 ואילך).
 (9) ראה סנהדרין קה, א.

לבקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה שבלב זו תפלה"¹, בכל-זאת ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכו"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" - שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ - אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש - אזי אפילו אם רק רוב בני יעשו עבודתם, ועוד יותר - אפילו אחד לבדו, יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.
 (2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ב.
 (3) ראה לקו"ש חל"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9).
 (4) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (5) טור ושו"ע אדה"ז שם.
 (6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
 (7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.



כאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל

צריכים רק להאמין בשלימות שאין שום נפקא-מינה בין קודם לעכשיו ויש למלאת את השליחות. רואים בעיני בשר, שאלו שעמדו בתנועה זו - הם לא חשבו איך זה על-פי טבע כיון שהם ידעו שהם הולכים בשליחותו של נשיא הדור שהוא הבעל-הבית על הטבע - היתה להם הצלחה מרובה.

צריך שתהי' החלטה גמורה שכאשר קשורים עם הרבי אין לטבע שם דעה כלל, וצריכים להחליט שהרבי יכול לתת ורוצה לתת, וזה נוגע לא רק בהצלחת מילוי שליחותו, אלא גם בהשפעה בגשמיות לעניניו הפרטים, וכפי שדובר קודם שהרבי דואג גם לגשמיות של כאו"א. (תרגום חפשי משיחת יו"ד שבת ה'תשי"ג - בלתי מוגה)